

ROVERLAGET

Av Sophus Nygaard

7. Oslo R-S lags historie skal nedtegnes. Hva er vel da naturligere enn å henvende seg til han som har ledet laget - nei ikke "ledet", laget ledes av alle lagsmedlemmene - til ham som har angitt tonen - nei, det er ikke riktig det heller, for han er langt fra alene om det - kort sagt, vi oppsøker Sophus Nygaard, som ledet laget det meste av tiden fra starten høsten 1954 og fram til årsskiftet 1958/59.

Det er søndag, og vi finner ham inne i Nordmarka, nærmere bestemt på Glåmene skuende utover et terreng som får oss til å tenke på sommerens fjelltur, - store myrer, forblåste furu- og grantrær og med vidt utsyn over store deler av Nordmarka. Han er iført en stygg brun hatt, genser og knickers som bærer tydelig preg av stadig bruk, og støvler. Han har slått seg til utenfor vanlig allfarvei.

Men det var 7. Oslo R-S lag vi skulle snakke om:

"Hvordan ble laget til?" Han peker ned mot Fyllingen.

"Der lå den egentlige grunn til at laget

ble startet. Det livet som ble ført på Godset og det kameratskapet som ble utviklet der, førte til at vi høsten 1954 var en ganske stor gjeng med gutter som kunne danne grunnstammen i et nytt roverlag og som også kunne holde sammen til tross for de startvanskelighetene som måtte komme. Ingen av oss hadde noe peiling på hva roving i grunnen var. Det ble til at vi eksperimenterte oss fremover til der vi står idag. Det har vært en ganske stor utvikling, både når det gjelder programopplegget, aspirantarbeidet og vi har fått en del arrangementer som det har gått tradisjon i. Men naturligvis står det mye igjen.

"Tradisjonelle arrangementer?"

"Ja, arrangementer som vi har prøvd og funnet ut at var verd regelmessige gjentagelser. Teaterbesøkene var vel det som kom først. Hvert halvår har vi hatt et teaterbesøk på programmet. Siden har også de andre mer eller mindre tradisjonelle arrangementene kommet. "Rusleturer" i fjellet om sommeren, opptagelsesturen, Natt-0-løpet m.m. Å gjengi stemningen fra disse turene i få ord er umulig, men av HUBO-referatene kan man få et lite inntrykk av hvorfor vi setter spesiell pris på nettopp disse turene.

"Hvordan har det vært med rekrutteringen?"

"Den har vært så god som man kan ønske seg den. Og dette skyldes godt troppsarbeid og hytta. I de årene laget har eksistert, er det i alt opptatt 19 rovere og for tiden har vi 6 aspiranter. I den gruppe som kan fremvise et lag på lignende størrelse og med samme lave gjennomsnittsalder, blir troppe drevet meget godt."

"Hvordan har laget hevdet seg utad?"

"Vi har satt oss i respekt. Da særlig i orientering. Det begynte med at vi startet med 5 mann i kort løype høsten 1954, - og tok de fem første plassene. Neste år vant vi lagseiren i lang løype, og det har vi fortsatt med siden. Det rare er at på de 4 tremannslagene som har gått av med seiren, har det vært 10 forskjellige medlemmer av laget. Det er vel det man i idrettsterminologi kaller "bredde". Men det er ikke bare i

orientering vi har gjort ære på 7 - tallet. Innen laget har vi også to som kan smykke seg med tittelen: Nordisk mester i R-S femkamp 1958. Vi kan snart søke om "underholdningsbidrag" fra kretsen, og vi har heller ingen grunn til å skamme oss over å ha vært arrangør av Roverlangrennet 1957 og medarrangør av kretskonkurransen 1957.

"Du nevnte til å begynne med at det var mye som sto igjen før lagesarbeidet var fullkomment."

"Sa jeg fullkomment? Det vil det aldri bli, dertil kreves den fullkomne lagleder, og han finnes ikke. Men det er mye som kan gjøres for at lagsarbeidet kan bli bedre. Systemet med faddere for aspirantene f.eks. Dette arbeidet er enda bare på eksperimentstadiet. Personlig tror jeg det har vært meget for seg, men jeg er ikke sikker på hvordan det best skal legges opp. Kontakter med utenlandske rovere, kanosport og tjene- steoppgaver utad er andre ting. Sannsynligvis kan nok selve møteprogrammet forbedres atskillig også."

"Det er et eget miljø i 7. Oslo roverlag. Kan du si hva som særpreger medlemmene i laget?"

"I grunnen er vi svært forskjellige alle sammen. En gjeng med individualister. Men en ting har vi felles, vi er glade i friluftslivet, og det kammeratskapet som er utviklet gjennom dette, er de faktorene som binder laget sammen. Dette får vel også ta hovedskylden for det miljø som er i laget. De eldste av oss setter stor pris på en kopp kaffe eller fem, men det er vel ikke noe som er spesielt for 7. rovere. Vi kan en hel del sangtekster, melodiene kan det ofte være så som så med. Møter du på en av dine turer i marka en sprek fyr med et underlig hodeplagg og en godt pakket ryggsekk, som går utenom de mest brukte stiene, men allikevel med en sikkerhet som tyder på lokalkjennskap, og som dertil gjør tapre forsøk på å radbrekke en eller annen sang, kan du være ganske sikker på at han er medlem av 7. Oslo R-S lag. Hvis du byr ham på en kopp kaffe, vil han sannsynligvis si ja takk, og du vil oppdage at han er en tvers igjennom real kar. Han har

gjort seg opp en mening om dette og hint, men er villig til å diskutere den.

Vi drikker ut kaffen og pakker sekkene. Hjemturen er lagt over Zakris og Granseter til Sørkedalen. Sophus går ved siden av meg med lange steg. Ser ut som han går dobbelt så sakte som meg, men han kommer like fort frem.

Svein Luva

- o - 0 - o -

Denne artikkelen skrev Sophus Nygaard høsten 1958, og den 30. desember sluttet han i 7. Oslo.

29. januar 1959 valgte så roverlaget lag-assistent Thorbjörn Thoresen til ny leder.

Med fast hånd har han ført laget videre. I høst teller laget 17 aktive medlemmer, og de fleste av disse har lederstillinger eller faste tillitsverv innen gruppen. Dette vil forhåpentlig føre til at alle ledd innen gruppen vil bli forskånet fra å komme i så store vanskeligheter med hensyn til ledermangel at ikke gruppens egne gutter kan klare brasene. Og dermed vil en av et roverlags viktigste oppgaver være løst, nemlig å være et utdannelses- og rekrutteringssted for ledere.

To store opplevelser kan laget vårt se tilbake på i høst, nemlig roveropptagelsen og kretsens o-löp for rovere. For å ta det siste først så sørget Tor L., Gil og Trond L. for at vi fikk beste 3-mannslag i kampen om Oslo-rovernes Vandrestatuett for 5. år på rad. Og nå står to statuetter i premieskapet vårt på Vinkelhytta for godt.

Roveropptagelsen ved soloppgang et sted i Oslo-marka er en av årets höytidsstunder. Om årets opptagelse forteller Inge Höivik i sin dagbok:

ROVEROPPTAGELSEN

30-8-59

Vi møttes på Östbanen for å ta toget kl. 1643, Gil, Harald, Trond, Reidar, Nils-Ivar og jeg. Gikk av på Elnes, stasjonen for Stryken, og trasket derifra over Kroksund til Hakloa. Ble satt over vannet av to greie karer. Like ved Skyss-skafferodden skiltes vi. Jon og Reidar gikk til Skyss-skafferodden hvor de nye aspirantene til Roverlaget skulle slå leir for natta. Gil, Harald, Nils-Ivar (som hadde vondt i den venstre foten) og jeg gikk videre til Sandungskroktjern. Kom dit ca. kl. 2100 og fant Trond, Tobben og Sheldon der, - de var kommet med det toget som gikk 1405 fra Östbanen. Etter å ha spist og drukket te som ble kokt på Gils primus som han klokelig hadde brakt med seg, ble det av Rl. Tobben og Gl. Sheldon snakket litt om roverbrevet og roverløftet.

Det ble snart mørkt og kaldt, og vi bröt derfor forholdsvis snart samlingen for å finne våre soveplasser. Roveraspirantene gikk hver for seg som regelen er natten før opptakelsen, for på egen hånd å tenke over det som kreves av ham som rover, og for å ta den endelige bestemmelsen om han vil avgi roverløftet neste morgen. Tobben, Sheldon og jeg fant med stor möye veien til det lille tjernet ca. 500 m syd for Sandungskollen, som var samlingsplass for opptatte rovere. Der lå Tor Lunde og Per T. allerede og sov. De hadde laget barsenger til oss, så det var bare å slenge seg nedpå. Klokka 0500 ringte vekkeklokkene og med søvnen i öya klöv vi opp til Sandungskollen trig. for å gjøre i stand til opptakelsen. Kl. 0605 hadde aspirantene innfunnet seg. Sheldon

leste en speiderbønn, og så fikk vi høre hva speiderloven sier. Deretter gikk aspirantene en etter en fram og avla sitt roverløfte, det vil si speiderløftet for annen gang. Uten store fakter, ganske enkel og gripende var stunden.

Så ble det synlige tegn på roververdigheten, de grønne epålettene delt ut, og de barske kara ble foreviget av Sheldons kamera.

Klokka 0900 skulle de nye aspirantene Jon og Reidar ha innfunnet seg ved tjernet. Den ble nærmere 1000 før de kom, men ventetiden ble godt utnyttet - til frokost og til å sove. Men da de to krabatene endelig kom, samlet vi oss i en bakkehelling hvor sola skinte. Sheldon fikk ordet av Rl. og leste dagens tekst fra sitt Nytestamente. Deretter mintes vi med noen minutters stillhet Per Othar som fikk en slik brå og sørgelig død. Rl. Tobben ønsket de nye aspirantene velkommen og orienterte om det programmet de må igjennom i aspiranttiden. Etter dette ble det pratet om løst og fast, inntil Gil og Harald tok avsted mot byen. Ikke lenge etter ruslet også vi som var igjen, sydover mot Fyllingen. På tomte der Godset sto en gang, hadde vi en lengere rast hvor dagens logg og rapport ble ført. Man gikk inn for å nå 1400-bussen i Sørkedalen. Bare jeg ble igjen litt lenger for å nyte dagen og plukke tyttebær.

Inge Høivik

GAMLEKARA

Av Arne Fossum

Unggutten har ikke fått så mange dunene på haken før en kan høre ham si til sine få år yngre speidervenner med forsøk på en viss pondus: "Vi gamlekara - - -". "Gamlekara" kaller også de seg som har visse vanskeligheter med å skjule sin tiltagende pondus. "Gamlekara" er et fellesnavn på alle dem mellom 17 og 70 år som har trukket seg tilbake fra det aktive speiderarbeid, men ikke har kunnet unngå å erfare slagordet: "En gang speider, alltid speider." Kan det så være noen grunn til å skrive om denne temmelig heterogene gruppen som allerede har sin aktive speidertid bak seg? Neppe - - -. Når det allikevel gjøres, er det fordi i alle fall en del av denne gruppen tar seg selv så høytidelig at den fremdeles regner seg som en del av troppen. Den har en viss tendens til å ville si: "Gamlekara, det er oss, det."

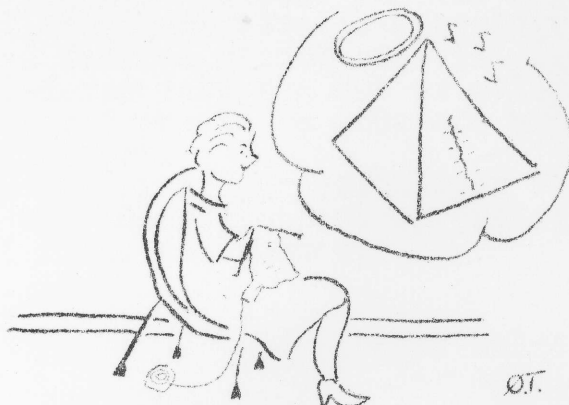
I Kanaljenes 30-årsberetning leste vi at noen av de eldre guttene under krigen fortsatte å holde kontakten ved like og hadde en regelmessig møte- og turvirksomhet. Det er denne gruppen som

har dannet en slags kjerne i den gjengen som møtes regelmessig hver 30. desember. Møtene har delvis vært holdt privat og delvis har de vært holdt i Nittedal i samkjøring med troppens nyttårstur.

Atskillig av troppens historie har vært representert i denne gruppen. Aktive fra slutten av 20-årene, fra 30-årene og frem til dagens aktive ledere har bundet sammen nåtid og fortid på en langt fra kjedelig måte. "Fluen på veggen" har hørt atskillige "husker du - -". Historiene forandrer seg kanskje noe for hver gang de blir fortalt, derfor blir de aldri kjedelige. Alle er vi vel enige i at: "Den gangen da jeg var aktiv, da var det barske karer i 7. tropp." Barskheten har dessverre vært noe avbleket når "gamlekara" har pustet og svettet seg oppover kleivene fra Vaggestein til Vinkelhytta, eller da de tidligere fikk låne "Godset". En eller to ganger i året har de nemlig, i tillegg til desembermøtet, arrangert tur til troppens hytte. At sisuen fra fordums dager ikke helt er avgått ved døden, viste Kjell Nielsen på en slik tur forleden år. Etter å ha deltatt i hjemmevernsøvelse lørdag ettermiddag og kveld, pakket han sekken og forlot sitt hjem i Bærum. Kl. 0130 om natten lød så hans muntre: "Hei, karer." og så ramlet han inn i peisestuen på Vinkelhytta.

Minnene, de gamle historiene som blir morsommere for hvert år, og oppfriskingen av det gamle vennskapet er blitt verdier for oss "gamlekarer". Vi ville nok allikevel mangle noe hvis vi ikke hadde hatt en viss kontakt med det aktive troppsarbeid. Vi fra 7. tropp er stolte av troppens fortid, men vi er ikke mindre stolte av troppen av idag. Alle vi som plages av følelsen av å ha mottatt mer enn vi har ofret for speidersaken, vi gir med glede og takknemlighet vår honnør til de aktive ledere som i en årrekke har båret de tunge byrder. Vi vet hva speidersaken har betydd for oss selv. For dagens ungdom betyr den kanskje ennå mere.

A. F.

MØDREFORENINGEN

Av Ruth Aalde

Mödreforeningen som blev startet i 1936, består fremdeles og har gjennom de forløpne år forsøkt å støtte opp under gruppens arbeid med økonomisk hjelp. Og forhåpentlig har den også gjennom den interesse den på annen måte har vist for speiderarbeidet, vært til støtte for guttene.

Medlemstallet har aldri vært imponerende stort, ca. 12 - 14. Det har vært forbausende liten oppslutning av mödrene til de yngste guttene i gruppen, slik at klubben nå så å si har bare "gamle" medlemmer. I denne forbindelse kan nevnes at 2 av klubbens medlemmer idag, fruene A. Reinholdt og A. Thoresen, også stod som medlemmer da troppen feiret 30-årsjubileum. De er også blitt dekorert med N.S.F.'s Røde lilje.

Vi kommer sammen en gang hver måned. Møtene holdes på omgang hos medlemmene. Kveldens vertinne serverer kaffe og kjøper en ting til utlodning, og hvert medlem kjøper da et lodd til kr. 2,-.

Da det imidlertid ikke kan bli noe større penger av dette, har vi de to siste år brodert en duk til utlodning. Loddsalget ordnes ved at vi

sender en loddbok til hver familie i gruppen.

Klubbmøtene våre er hyggelige sammenkomster som vi faktisk gleder oss til. Og vi har den glede at lederne rett som det er avlegger besøk på møtene for å snakke om gruppens arbeid og holder oss orientert.

Mødreforeningen gratulerer 7. Oslo Speidergruppe med 40-årsjubileet og ønsker lykke og fremgang i årene som kommer.

Ruth Aalde
Formann.

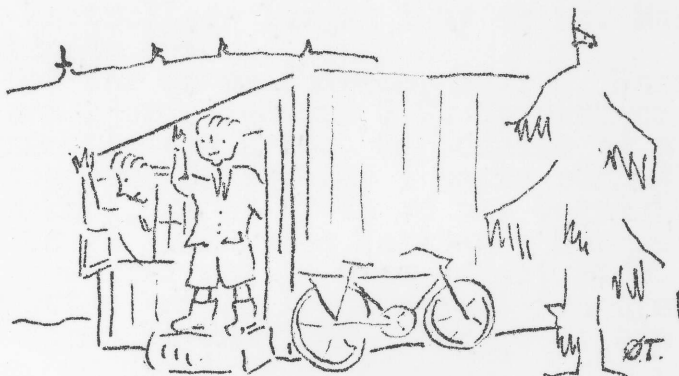
Gruppen er meget takknemlig for den kontakt som er skapt og stadig skapes på ny med foreldrene gjennom Mødreforeningen. De av oss ledere som jevnlig har møtt opp på foreningens møter, har alltid møtt åpne ører for våre tanker og planer i gruppen. Samtalene som så har utviklet seg, har gitt oss ledere mange gode råd om hva vi bør sette i verk og hva som ikke ville være heldig. Vi tror også at hjemmene på sin side har fått en bedre forståelse av hvorfor vi har gjort dette og hint.

Også økonomisk har foreningens virksomhet vært til god hjelp for 7.. I løpet av de siste 10 årene har gruppen mottatt kr.2295.- i gaver.

Mødreforeningen har en stor andel i den utvikling og vekst som har funnet sted innen gruppen, og vi håper at stadig flere mødre vil finne sin plass i foreningen og at det gode samarbeidet som har vært hittil må utvikles til ennå større utbytte for guttene, lederne og hjemmene.

6 av foreningens medlemmer har vært med i 10 år eller mer, og de to eldste er hedret med N.S.F.'s Røde lilje. På jubileumsfesten blir også de andre fire, fruene Signe Hegg, Astrid Johnsen, Astrid Lunde og Ruth Aalde tildelt denne utmerkelse.

S.R.

GODSET

Av Anjo Angeloff

"Godset" kalte vi den, og jeg vet ikke om den gråt da den ble født. Sant å si så tviler jeg på at den gjorde det, for Godset var en lemmebrakke. Stor var den ikke, som en stue omtrent, og jeg er redd det var de som også kalte den stygg. Men den hadde sjarm, og den var hytta vår, så da gjorde det liksom ikke noe at den hadde litt gissent golv, at taket var litt utett rundt pipa, og at den var litt — stygg. Ja kanskje var dette noe av sjarmen? Kanskje likte vi Godset så godt nettopp fordi den ikke var så fin, ikke så fullkommen? Jeg for min del følte meg mektig tiltrukket av dette. En annen vil muligens framheve hvor fint Godset lå til i Nordmarka, eller det at man kom sammen med venner der. Jeg tror at alt dette og mer til gjorde at vi likte oss på Godset, at vi trivdes der.

Det eneste vi ikke riktig kunne forsone oss med, det var faktisk grunnen til at Godset ble til, nemlig kraftlinjen fra Hol. Det var da kraftlinjen ble lagt gjennom Nordmarka at en hytte og en lemmebrakke ble reist på den gamle "kölabonn" på tungen mellom Öst- og Vest Fyllingen som husvær for anleggsarbeidere. De ble registrert som nr. 12 og nr. 13. Så en dag ble arbeidet ferdig, og nr. 12 gikk over til å bli husvær for folk

som skal kontrollere linjen i ny og ne. Men nr. 13 ble stående tom.

Det var en av fedrene, herr G. Hartman - Hanssen som gjorde lederne i 7. oppmerksom på at dette kunne bli vår hytte, og lederne så sjansen og grep den. De dro opp i marka søndag 2/9-1951 pr sykkel, så på hytta og ble begeistret for den. Og så gikk pappa Hartman - Hanssen løs på Oslo Lysverker med et brev datert 24/9. Snaue fem uker etter kom en leiekontrakt fra Lysverkene. Så måtte firma Lövenskiöld - Våkerö gi sin godkjenning, og den fikk vi 2/1-1952. Oslo Lysverker stilte som betingelse at vi skulle holde et øye med hytte 12, og at vi skulle betale brannpolisen, kr. 15.- pr. år, for nr. 13. Lövenskiöld - Våkerö, som jo eier grunnen, stilte som betingelse at vi skulle være med i litt kulturarbeid i skogen, noe vi forresten fikk betalt for. Slik fikk vi Godset.

Jeg husker godt mitt første inntrykk av hytta. Per Torpen og jeg kom på ski over Øst-Fyllingen. Det var mye snö, og ingen hadde gått for oss. På tangen mellom Øst- og Vest-Fyllingen var snöen særlig dyp. Vi fikk se hyttene da vi var en hundre meter unna. De lå der og hukte seg sammen i snöen. Godset var en del rampomert. Noen vinduer var knust, og döra var gjenspiKET. Den virket svært forlatt og hÖrte liksom til der i skogen. Smågran grodde tett opp til veggene. Jeg likte hytta med en gang.

Allerede den vinteren dro vi ofte innover til Godset om lördagskveldene. Vi dro ikke samlet. De som hadde lyst til å dra innover, fikk med seg noen likesinnede i troppen, eller dro alene. Og nesten alle brukte forskjellige löyper gjennom marka. I begynnelsen var det mange som valgte å följge Nordmarksveien fra Hammeren. Innover bar det, först ledsaget av elvesuset fra Skjærslöelva, så videre forbi Skjærslöen og opp til Björnholt. Der var det vanlig å ta av og följge löypa over Björnsjöen. Langt borte innunder Kikuttoppen lyste det fra gamlestua på Bonna.

Men etter hvert oppdaget vi flere veier. Skar i Maridalen var et brukbart startsted. Sognsvatn og Voksenkollen ga også muligheter for en fin tur. Det var ikke så vanlig å velge Movatn st. som utgangspunkt, men det hendte da det øg. Til syvende og sist var det löypa over fra Sörkedalen som ble mest brukt. Den var som regel ikke så hardtråkket, og den var vel den raskeste vei til Godset.

Etter som tiden gikk og vi lærte å kjenne disse skogstraktene i både sommer- og vinterdrakt, fant vi oss også stier utenom alfarveien. Slik ble stien over Gransetervollen oppdaget, denne under tiden fuktige snarvei som går NV for Råkollen, over Björnemyra, Hansemyra, og som kommer ut på skilöypa til Vest-Fyllingen like nord for Lortkulp. Så om det ikke var alle, så var det i alle fall mange veier som førte til Godset.

Selv om turen innover var flott, så syntes jeg det beste var å komme fram. Vinterstid var det mest koselig når man ikke kom först. Jeg ble alltid mektig glad når jeg fikk et vennlig öyekast av et opplyst vindu gjennom skogen, når jeg åpnet døren og fikk höre: "Börst av deg ute." og så: "Vil du ha te?" - Den teen på Godset fortjener nesten et eget kapittel, men jeg skal forbigå den i taushet. Det er det beste. Men en annen ting som vel bör nevnes var den muntre stemningen rundt bordet når vi spiste. En utenforstående ville föle seg som falt blandt ulver. Det var nemlig sport å spise opp hverandres mat. Det kan höres ganske ille ut, og det var det også.

I löpet av en slik lördagskveld kunne det samle seg ganske mange karer av forskjellige aldre og patruljer i disse få kubikkmeter varme. Ja, det hendte at det ikke var köyeplass til alle enda vi med Sheldon som primus motor dekket en hel langvegg med köyer, ni i alt. Da måtte man ligge på gulvet, og man kunne bli noe stiv ut på morgenkvisten. Dette gjalt særlig tiden för vi fikk madrasser på hytta. Det var nemlig gulvkaldt. Jeg oppdaget at man kunne se gjennom gulvet ved döra. Jo, det kunne være grössent å stå opp om

morgenen. Jeg husker en replikk av Sverre Ha Ha: - "Det er ti kuldegrader ute. Hvem glemte å lukke døra i går? Ut og ha vedsjau!" -

Dette med vedsjau var også noe eget for Godset. Ovnene åt ved som en hest eter havrekorn. Følgelig var det opp og ut i skogen rett som det var for å finne tørrgran. Spesielt var romjula og påskeferien, når vi lå der i en eller to uker, tider da vi virkelig gikk inn for å få tak i ved. Med øks og sag i hånd vabbet vi til skogs. På slike turer likte jeg meg veldig godt. Jeg følte meg som en tømmerhogger når jeg banket av kvist på gamle tørrgraner. Sverre Ha.Ha. var tømmerkjører. Han konstruerte skikjelker, planerte veier i snøen og dro.

Men det var ikke bare på vinterføre at man tok turer til Godset. I de årstider det er bar bakke, var Godset også hyppig besøkt. Bare midt i sommerferien når man var på vandreturer, sto Godset tomt. Ellers var det noen der rett som det var. Det var flott innved Godset en sommerkveld. Så sant det var oppholdsvær, pleide man å ta aftenturer. De som var storoptimister, var av gårde og skulle prøve fisken. Hvis man fikk noe, så var det praktisk talt alltid små-abbor som ikke-fiskerne kalte for "ansjos". Så ruslet man botpå gården Fyllingen for å kjøpe melk, og derfra hendte det ofte at man gikk til Kikutstua en tur for å kjøpe en porsjon dessert.

Hvis det ikke var morgenfugler med, så våknet man sjelden før det satte inn for alvor med snøft og raut og bjelleklang like utafor døra. Da var tiden inne til å stå opp og jage krötter: Utover dagen gjorde man stort sett det man hadde lyst på. Noen fisket, og hvis det var bær, så var det alltid noen av gårde og plukket. Noen hadde lyst til å drive og drev og hogg, og noen hadde ikke lyst til å rydde opp i hytta og gjorde det.

Ja, det var nok å ta seg til, man visste ikke ordet av det før tiden var inne til å dra hjem, og da meldte spørsmålet seg: Hvem skal skrive i hytteboka? Det var det ikke alle som ville, for her forlanges det at man skulle skrive

utfyllende og morsomt, og helst skulle man kunne tegne. Og derfor ble hyttedøkene så morsomme, fulle av skildringer fra naturen og speiderliv og så rikt illustrert med festlige tegninger, at en som leser om den og den turen han har vært med på, han minnes og ler og har en liten vemodig klump nede i halsen. Men en som ikke har vært med, kan rett som det er stusse, ikke bare over noe merkelig kluss i margin eller over en ofte uleselig skrift, men han kan titt og ofte støte på underlige setninger som det ikke er godt å bli klok på. Da kan han trygt le, for da er det sikkert noe morsomt.

Vi fikk ikke beholde Godset. En ny kraftledning fra Hol skulle strekkes gjennom Nordmarka parallelt med den gamle linjen, og igjen ble Godset til lemmebrakke 13. Det var sommeren 1956. Vi fikk varsel i god tid, og tiden ble brukt til å skaffe oss Vinkelhytta, og Godset ble ribbet for innbo. Men også kraftlinje nr. 2 ble ferdig, og vi fikk tilbake Godset fra høsten 1957. Den hadde ikke tatt skade av å være lemmebrakke 13, og vi var glade og tenkte at den igjen kunne få sin storhetstid. Men våren 1958 ble Godset av Oslo Lysverker solgt til riving.

14. - 15. mai ble den absolutt siste overnatting i Godset. Søndagen brukte vi til å demontere køyene, bokhylla og tørkestativet, og så bar vi madrassene og annet løsøre bort til Fyllingen gård for lagring og senere videre-transport til Vinkelhytta. Været sto i stil med vår sinnsstemning - silregn - sludd - sne. Grått og trist som en guffen høstdag.

Når man nå kommer over tangen mellom Öst- og Vest-Fyllingen, kan man bare se en hytte der, nr. 12. Kanskje kan man oppdage noen morkne stokker og bordbiter ute på vollen. Det er rester etter vedskuret, for det ble ikke revet.

Jeg skal ikke forsøke å forklare hvor stor betydning Godset har hatt for 7. Oslo. Jeg vil bare si at vi som opplevde Godset er glade for den tiden vi tilbrakte der.